

— О каква честъ ме доведе къмъ васъ. Подиръ твоето отиване разкаяхъ се, дѣто не излѣзохъ да се поразсходя на такъвъ хубавъ день; за туй се рѣшихъ и излѣзохъ сама.

— Но за-име-боже, що си зела Зумрудиното Фередже и яшмацитѣ ѝ? лю, никой не ще помисли, че таквизъ дрипи кривтъ миралаево имане.

— Ти, пукниче, та азъ това и искахъ; никой да ме не познае, защото бѣхъ сама. Освѣнъ това ти знаешъ, че азъ обичамъ често да се разхождамъ сама. Човѣкъ тѣй може по нѣкога да забѣлѣжи повече нѣщо и да се разтуши.

До като тѣ тѣй се разговаряха близу до брѣгътъ, съгледа Елмазъ-ханжмъ че канкътъ съ тритѣ гребла постоянно гледаше дъщеря ѝ до гдѣто най-сѣтне не възви на долу къмъ Юскюдаръ. Като съгледа това, намисли Елмазъ-ханжмъ наведнажъ и предложи да влѣзатъ пакъ въ канкътъ, и заповѣда на канкчията да кара не долу.

Като искаше да разясни работата колкото се може по-скоро, тя намисли да привлѣче дъщеря си къмъ себе си съ извънредно добра воля и даже съ една разгалаеностъ и да я насърдчи. щото да не се свѣни да искаже истината на сърдцето си. То не ѝ бѣше лесно да го постигне, защото до тогазъ тя не бѣше се впускала съ нея въ разговоръ за любовъ, като пазеше строга скромностъ къмъ дъщеря си. Освѣнъ това намисли сега Елмазъ-ханжмъ, да я приближи до Ферхадъ-бей, та да се увѣри сама за сжщинскитѣ чувства, които расклащаха дъщеря ѝ.

Канкътъ съ тритѣ гребла плуваше полека напредъ, а слѣдъ него бързаше тѣхниятъ канкъ. Елмазъ-ханжмъ бърбореше всѣкакви нѣща, и правѣше много белѣжки върху хората, които срѣщаха въ канцитѣ. Слѣдъ три-четвърти часа стигнаха къмъ Юскюдаръ;